

CHÚA XUÂN

Nguyễn Thị Vân Anh

Con tàu hú một hồi còi dài chào ga rồi từ từ xình xịch lăn bánh. Tôi đang định sập cửa bước vào khoang thì nghe tiếng ai gọi giật: "Cho tôi lên với!" rồi một người con gái gầy xanh với chiếc túi du lịch xoàng xĩnh nhào tới đu người lên cửa toa. Tôi vội đỡ cô ta lên. Tàu khởi hành tăng tốc khiến chúng tôi ngã dúi xô vào nhau. Ngẩng lên, cả hai cùng sững sờ giây lát và khi tôi thốt lên: "Trời ơi, Mận!" thì cô gái với gương mặt thẳng thốt bật dậy chạy vội vào trong toa. Tôi chưng hửng nhìn theo rồi lững thững đi tới bằng bước chân của kẻ mộng du. Lẽ nào đây lại chính là Mận, chúa xuân của làng tôi ngày nào...

Cứ mỗi độ xuân về, trai gái quê tôi lại náo nức tít ta tít tít cả lên với việc sắm sanh sửa soạn vào mùa lễ hội. Thực ra chuyện tế lễ là việc của người già. Cánh trẻ chỉ háo hức đón trông tiết mục độc đáo nhất của lễ hội mừng xuân, đó là cuộc thi chọn người con gái đẹp nhất, hiền thực nhất làm chúa xuân. Nàng sẽ được ngồi kiệu hoa, rước linh đình trong tiếng chiêng tiếng trống, tiếng hò reo. Và nàng sẽ được thắp hương tại buổi lễ tế đất trời cầu mưa thuận gió hoà cho nhà nhà ấm no hạnh phúc. Chính Mận, cô gái hiền dịu đẹp tựa trăng rằm ở bên hàng xóm nhà tôi hội xuân năm ngoái đã được trao vương miện chúa xuân đầy kiêu hãnh ấy. Nếu suốt cả tuổi thiếu thời lớn lên bên nhau tôi đã cảm, đã mến đã thương em thì bước vào hội xuân được thấy Mận hãnh diện trên chiếc kiệu hoa giữa tiếng hò reo tung hô của mọi người, tôi càng si mê ngưỡng mộ. Đêm ấy tôi không thể nào chợp mắt, chỉ mong trời chóng sáng để sang ngõ với nàng tắt cả nỗi niềm cháy bỏng yêu thương. Nhưng sáng ra tôi làm sao bay đi ngay bỏ mặc đàn lợn rít trong chuồng, bày gà táo tác nhảy loạn lên đòi ăn như một lũ giặc. Mẹ tôi thì đang ốm. Vậy là phải lo xong phận sự của thằng con trai trưởng gánh vác mọi chuyện nhà đã rồi mới dám nghĩ đến chuyện tình cảm của riêng mình. Xong việc, trời đã xé trưa. Tôi tất tả chạy sang nhà Mận. Trong bộ đồ mới sắm rất mới và sang trọng, Mận dường như đã trở thành người khác. Nụ cười tươi rói hãnh diện và thoả mãn, Mận tung tẩy cái túi trên tay và bước ra ngõ cùng một gã trai diện bộ bò te tua khá bụi, đeo tới hai cái máy ảnh trên người. Tôi hấp tấp nói như hụt hơi:

- Mận đi đâu đấy. Mình có câu chuyện muốn nói riêng với Mận...

- Anh Hân đấy à. - Mận vội vã cắt ngang lời tôi và cao giọng giới thiệu - Đây là anh Khanh, nhà báo của tờ Văn Hoá tỉnh ta. Anh Khanh mời em làm người mẫu chụp ảnh bìa cho số báo đầu xuân sắp in.

Gã trai đưa mắt nhìn tôi bằng cái vẻ cao ngạo và nói như giảng giải cho chú nhóc nhà quê:

- Từ nay cô ấy không còn là cái Mận, cái Mơ nữa nhé, mà đã trở thành chúa xuân, thành hoa hậu làng này. Con gái đẹp sướng thế đấy. Sau một đêm thi, một ngày lễ hội là cá chép hoá rồng. Mà không chỉ dừng ở niềm vinh quang này thôi đâu nhé. Nay mai có ảnh in ở bìa báo rồi, là cầm chắc chiếc vé bước vào kỳ thi hoa hậu tỉnh, rồi hoa hậu toàn quốc. Có biết giải thưởng hoa hậu toàn quốc to thế nào không? Có ngủ mơ cậu cũng không hình dung nổi đâu nhé. Đây này: một chuyến đi du lịch vòng quanh thế giới; một khoản tiền thưởng 50 triệu VND, có mà làm cả đời ăn nhin để dành cũng chẳng thể nào gom được. Lại nữa: biết bao hợp đồng trình diễn thời trang, chụp ảnh người mẫu... tiền tiêu mệt nghỉ nhé...

Mận nghe như nuốt lấy từng lời, đôi mắt ngời sáng long lanh. Chàng phóng viên choàng tay ôm lấy đôi bờ vai tròn lẳn của cô kéo đi và bảo:

- Thôi ta đi đi em. Nắng đang đẹp phải tranh thủ. Anh mà lằng-xê em lên trang bìa thì cầm chắc đời em lên tiên, em ạ.

Tôi đâu có ngờ sau đó chẳng còn được gặp Mận. Nhiều lần tôi kiếm cớ ghé sang tìm em, chỉ thấy bà mẹ hớn hờ khoe: "Em nó đang ở trên tỉnh. Bận đáo đẽ, chỉ kịp gửi thư về. Xinh đẹp thế, lại được làng chọn làm chúa xuân nên nhiều nơi mời làm người mẫu chụp ảnh. Rồi lại phải tập luyện gì ấy để thon người mai

một đi dự thi hoa hậu toàn quốc tận ngoài thủ đô. Chao ôi, đời con gái bây giờ sướng thật. Sắc đẹp thời nay được trọng vọng thật chứ chẳng như thời tôi còn con gái... Chỉ có điều tập tành gì sao mà tốn kém vậy. Tôi đã phải bán cả tấn thóc gửi tiền cho nó, vậy mà vẫn chưa đủ. Tôi nhờ người nhắn tin cho nó rằng nếu khó quá thì đành thôi, đừng theo đuổi làm gì cho hao người tốn của. Cái lực của nhà mình đã cạn...". "Ấy, bác đừng nhắn thế làm em nó nản lòng. Đã bao giờ làng ta có người được làm hoa khôi hàng tỉnh như Mận đâu. Nay mai thành hoa hậu toàn quốc sẽ đem lại sự vinh quang cho cả tỉnh nhà nữa ấy chứ. Cháu có món tiền không dùng đến, nhờ bác gửi cho em Mận". - Tôi cúi vội vào tay bà mẹ sắp tiền mình để dành dụm cả năm trời, đang định đổi đời cho chiếc xe máy cà tàng. Ai đó đã nói rằng được hy sinh phần mình cho người mình yêu chính là niềm hạnh phúc. Tôi đã cảm nhận được dư vị niềm hạnh phúc đó pha chút vị đắng cay. Và rồi tôi nín thở đón đợi ngày đăng quang hoa hậu toàn quốc với tràn trề hy vọng được thấy vương miện long lánh trên đầu em. Ngày vui ấy, tôi có thể sung sướng ghé tai nói nhỏ với em rằng anh rất tự hào đã góp một vẩy kim sa trên vương miện. Mọi cuộc thi trên đời đều ẩn chứa đầy ắp sự bất ngờ. Cuộc thi hoa hậu mà chúng tôi mong chờ cũng không nằm ngoài quy luật chung ấy. Chúa xuân xinh đẹp, niềm tự hào kiêu hãnh của làng tôi đã bị rút ngay trong vòng loại. Và nàng như cánh nhạn mùa xuân vụt bay khỏi bờ tre biển mất tăm nơi chân trời góc biển. Cả nhà nàng đau đầu ngóng trông. Tôi tưởng chừng không chịu nổi cái cảm giác mất nàng. Tôi phóng ra tận thủ đô dò tìm hỏi thăm khắp nơi mà chẳng thấy. Tiêu đến đồng xu cuối cùng của món tiền bán cái xe máy cà khỗ, tôi đành thất thểu vẩy xe hàng về làng. Cũng may ngày tháng là lớp bụi thời gian phủ mờ dần, hàn gắn dần vết đau nơi trái tim tôi. Tôi quen dần với ý nghĩ nàng chúa xuân của tôi đã hoá rồng bay mất. Vậy mà nay nàng đã lại trở về...

Tôi ngồi ghé xuống bên Mận. Nàng đang ngồi ngoảnh mặt nhìn ra cánh đồng ruộng xóm làng đang vùn vụt chạy lùi ngoài ô cửa toa tàu, chợt giật mình thảng thốt khi nhận ra tôi. Trông em tiêu tụy đến tội nghiệp quá! Tôi dịu giọng nhỏ nhẹ:

- Em đi đâu ngần ấy tháng trời để cả nhà và mọi người lo lắng.

Mận gục xuống thành cửa sổ và khóc nức lên. Hồi lâu sau nàng lắc đầu buồn bã:

- Cái bà phù du thật dễ sợ, anh ạ. Em thật ngu dại, cứ như con thiêu thân lao theo ánh đèn huỳnh quang của đô thị rồi bị cháy rụi, tỉnh ra thì đã muộn.

Ngày ấy anh Khanh đưa em lên Hà Nội, gửi vào một cái lò luyện thi hoa hậu có cái tên thật kêu: "Siêu sao thẩm mỹ viện". Ở đây có máy đánh mỡ bụng bằng siêu sóng. Người ta còn lột da mặt để tạo lớp da mới trắng trẻo mịn màng hơn, sẫm bờ mi đen, sẫm môi hồng, xoa bóp làm nở ngực nở mông... Chao ôi, bao nhiêu là kỹ nghệ làm đẹp tiên tiến, chỉ có điều giá đắt kinh khủng. 45 phút vào máy siêu sóng đánh mỡ bụng giữ eo là tốn cả hơn trăm ngàn bạc. Khi tiền nhà gửi lên đã hết em muốn bỏ cuộc thi bà chủ tiệm lại thề thốt: "Em mà trúng hoa hậu thì thiếu gì tiền. Chị cho nợ lúc ấy trả cũng được". Vậy là lại tiếp tục lao vào ký sổ nợ làm đẹp. Đến khi vào thi mới biết thiên hạ lắm người đẹp, người tài. Bị rút cái oạch em chả còn biết bầu vùi vào đâu. Bà ta làm bộ ban ơn mở cho em một lối thoát là đi làm cave vũ trường. Em không còn cách nào khác để lựa chọn. Và rồi cuộc đời cứ tuột dài xuống dốc. Đến lúc kịp ngẩng đầu lên thì đã thấy mình ở trường phục hồi nhân phẩm. Bây giờ em đã học được nghề may ở đó, em có thể làm lại cuộc đời. Các chị quản giáo động viên em về quê, nhưng thú thực lên tàu rồi em vẫn sợ... Tôi xiết chặt bàn tay gầy của Mận:

- Về nhà đi em. Mẹ em đang mong. Và anh, anh cũng đợi...

- Anh ư? - Nàng tròn xoe mắt ngờ ngàng nhìn tôi. Đôi hàng mi dày và cong trên đôi mắt đẹp thắm buồn chớp chớp cố ngăn dòng lệ. - Anh vẫn đợi em sao? Nhưng mà...

- Em vẫn là chúa xuân của lòng anh.

Nàng ngả đầu vào vai tôi, thì thào: "Cám ơn anh!". Tôi xiết chặt bờ vai gầy của em và bỗng cảm nhận thấy cái ấm áp của mùa xuân đang ủa tới. Ngoài trời mưa bụi lầy rầy. Màu xanh non mỡ màng của chồi, của lộc giăng giăng trải ra mênh mang làm nên sắc màu tràn trề sự sống. Ôi mùa xuân, mùa xuân tươi đẹp đã về và trai gái làng tôi vẫn đang náo nức sắm sanh sửa soạn vào mùa lễ hội./.